

3289 THRENODIA ^{RMK I.} 1098a
SIVE
LVGVBRISCANTVS,

QVEM

In Vltimum honorem & perpetuam
omnium beneficiorum acceptorum
memoriam,

Super

Obitum placidum & beatum

Gen. Nob. & Maxime Strenui VIRI,

DN. STEPHANI WIT.
TNYEDI
DE & IN MUSAY &c.

Illustrissimis quondam Comitibus

NICOLAO ZERENY, & FRANCISCO WESSELENY

&c. à Consiliis intimis &c. Domini sui

Patroni pie recolendi,

tristitum Musæ,

debitaque observantiâ decantavit F. Szechenyi.

succinentibus Sympatriotis

GEORGIVS DÖMÖTÖR

CONV. NOB. VIC. REG.

EPERIESINI.

Anno 1670. Die Martij.

CASSOVIAE,

Typis, ERICI ERICH.

RMK. I.

1098a

Incitatio Musæ ad supremo ho-
nore afficiendum Patronum.

Relinque Pindi culmen amabile.,
Te triste poscit Sempronij solum,
Thalia, grato da Patrono
Exequias lachrymis acerbis,
Ut ille quærat commoda Patriæ:
Ut formet altos justitiæ pedes;
It sapè: sed nunc, proh! tenetur
Debilitatus obire mortem.
Audire acerbum quod fuit omnibus,
Quicunq; noscunt *Wittnyedi* genus:
Quibusve consorrem esse vitæ,
Consiliisq; frui patebat.
Pulchrè cadentem tempore deteri
Oblivioso provida non finit
Virtus, tubæ quin personanti
Ritè dabit celebrare famâ.
Humana temnens mente per arduum
Ivit, nec ardens purpura Curiz
Romana perstrinxit tuentis
Lumina, non hebetavit auri
Fulgor, vel argenti nitor, ætheris
Spectare sœtū splendida sidera:
Edura fregit, vicit auster
Lenia; blanda removit arte.

Non sumptuoso munere subruit
Hic mundus altum pollicitus, neque
Mollivit aversum favoris
Illecebrâ, tumidi que honores.
Hinc Sanctus ardor, Spes Pietas simul,
Suis nitentem dotibus & choris
Cœlo bearunt: hinc repressit,
Tartarei fera castra Ditis.
Hinc post avitò robore pectoris
Firmatus alti; nil metuit minas
Vicesque fortunæ & malorum
Agmina, cum moriturus esset.
O magna Virtus! dicere in exitu:
Non pejerabo foederis irriti
Reus, fidem nec diffitebor,
Quam semel institui fateri.
O dulce gentis Pannonicæ decus!
O clare sanguis magnanimûm Patrûm!
Tu Galba, Aristides, Catoque:
Tu Patriæ fueras Achilles.
Te propter altè nunc Proceres gemunt:
Te terra plangit Teutona, Principes:
Te te Viratûs atque septem:
Te populi repetunt cadentem.
Per te tuentem justitiæ nitor
Accepit auctum lumen amabile
Quando levasti lege pressos,
Dexteritate tuâ fovendo:
Tu Fautor Artis cum studiis bonis:
Tu provocasti membra decentia,

Quæ

Quæ dogma Christi ritè possent
In medio refecare turbæ.
Hinc te jacentem nos quoque questibus
Flemus, Clientûm fidus amabile:
Hinc laus Sororum magna Pindi,
Et Charitum celebris Patrone.
Proinde frustra sævities furit,
Edaxque livor; scimus ut occidens
Fatumque devoramque mortem,
Sustuleris pietate magnâ.
Frustra malorum clamor imagine
Sparsâ fremebant noxia pectora;
Nam Numen avertit sine ictu
Innocuo propriata tela.
Titanis at cum lumine clarior,
Subsedit arces visere lucidas
Et celsa Divûm regna & omnem
Salvus adit numerum piorum:
Pubes ovantum quum tenet alitum:
Et cum refulget gratia Numinis
Iubetque scintillare Cœlo
Sidereis medium choreis.
Dic Musa, Lethi nescius horridi,
Sis dignus almæ fortis honoribus:
Cœlo perenna: pulchra nec Te
Deferat, ah! sine laude Virtus.

II.
Consolatio ad Coronam lectissimorum pignorum.

A3

Arcem

Arcem jam Superum tenet
 Stellatum Genitor Nobilis, & graves
 Curas exuit ingeni,
 Cum vita satur hanc; sic Amor abstulit
 Virtutis memor igneæ.
 O faustos oculos lumine splendido!
 O coelo radians Caput!
 Quantæ fortis erat sic Domino Poli
 Iungi pectore fulgido.
 Invanum revocas tot querimoniis
 Mortem tam subitam Patris
 Extincti, genitum mœsta cohors pia;
 Frustra sollicitas Polum!
 Sat vixit Patriæ, sat quoq; laudibus:
 Non huic vita superstiti
 Æquè chara fuit, ceu bona publica:
 Non sumptus varij & labor.
 Author quin monitis consiliò & bonò
 Cunctis ut Themis adfuit
 Et junxit fidei castus amor DEO.
 Hinc prisce generis decus
 Observans veterum jura Penatium;
 Nil imum aut humile edidit:
 Nil quòd magnanimis justitiæ Arbitris,
 Non gratum fuit integrè.
 Pro quo ferra manent & pia præmia,
 Virtutis memorabilis.
 Non, non, pol! Lachesis crede adaman.
 Flestes, juraque Saxea: (tinam
 Mortales stabili lege necessitas

Cogit

Cogit cedere nescia:
 Quare cum satis est jam lachrymis datum;
 Cordis quid laceras domum?
 Quid voces geminas? funde preces Deo,
 Illi namque laboribus
 Functo, nectar Amor præbuit aureum
 Æternâ ambrosiæ dape
 Convivam superum non humilem beans.

III:
 Demortuus de Transitoria Vita
 agens, Patriæ & suis valedicit.

Mely hamar az árnyék udvara megh bomlik
 Mely gyorfon az fõnek virágja le-omlik;
 Vgy Embernek élte:
 Az melyre emelte,
 Istennek egy hatalmas karja;
 Minden eszben vérel nélkül el-hagyatni;
 Erejétül és szinétül megh fosztatni:
 Ez árnyék Világban:
 Mint edgyizzó lángban,
 Szemünk elõr gyakran láttatik.
 Hová len Iulius Csásárnak hatalma?
 Hová len Attila erõs birodalma?
 Nem de mint az Virág?
 Avagy mint az Zöld ág
 Földé, Porrá, Hamuvá váltak.
 Az Salamon Király mit nem fényeskedet?
 Az Darius Háza mennyre nem terjet?

Mõst

Most abban semmi nincs :
 El fogyot minden kincz :
 Csak mint az sebes szél elmultak.
 Tekinced meg am azerős Hector Vitézt :
 Vgy Nagy Sandort, ki tött fok harcban rezzenéft :
 Nem de nem élteké!
 Mind pusáng nyölteké ?
 Most pedig ritkán hírek hallék.
 El-romlot életem föld edények lévén :
 El-hervadot szívek ; mert folyta kelevén :
 Az halálra utat,
 Mely földben be szállat ;
 Ezzel bizonyossan muratták.
 Ezen sorom nékem lén most édes, hazám :
 En-is te éretted sokat fáradozám ;
 Es hogy ez életben :
 Nagy jó becsületben :
 Mindenektől immár tartatnám ;
 Akkoron te túled Dajkamtól meg válnom :
 Akkor az véletlen halált meg költnom ;
 Barátim jaijával,
 Gyermekeim kárával,
 Kölleték az nagy hidegh utban.
 O kegyetlen halál ki most támodtál ! -rám
 Hová lett jég szíved, hogy nem gondolkodtál !
 Nem de nem voltaké ?
 S-Nem talaltattaké ?
 Az kik után kaszád hajtánád.
 Nem de el fogytaké házánknak rontoi ?
 Nem de el vezteké vérünk ki öntői ?

Az

Az Pogányságh közöt,
 Ki meg környékezzét,
 Nem de elég pra dat löltél ?
 En ugyan hogy lassam édes meg váltomat :
 O hajtva kívántam drágha Zalogomat ;
 Melyben boldogságha,
 Örök vigalágha,
 All egyedül minden szenteknek.
 Mind az által hogy ha ez Világban való,
 Anya-szent-egy-házát, mely kereszttben álló ;
 Edgyeser virágozni :
 S-mindenűt áldoznij :
 Lélekben meg érhettem volna.
 Annál tudom nagyob örömet szívemben :
 Erezhettem volna be menven Mennyegeben ;
 Az hová várando :
 Minden meg tartando :
 Igaz Lölki tagja Christusnak.
 De hogy boldogságom tellyes el vételét :
 Isten Országában lölkömnék lételeit :
 Megh ne késleltessé
 Szivem jelentése
 Beszédemet hozzátok tészem.
 Mivel azért cserep töredékeny Ember :
 Az kiben az vétek csak hamar félszket ver ;
 En-is voltam gyarlo ;
 Hozzatok haszomlo :
 Ha mint ez életben vétettem.
 Ennekem Christusnak kényszerűvéseért

B

Isten

Es Szent Halálának drága érdeméért
 Valakikkel éltem,
 Szoltam, jártam költem
 Szúbúl kérem most megh engedgyen.
 Isten légyen tehát édes hazám hozzád:
 Isten oltalmazza kívül belől bátyád:
 Adgyon csöndességet:
 Kivánt könnyebséget:
 Minden nemzetségek népeközt.
 Tiktetek-is kegyes Méltóságos Vrak:
 Groffok, Szabadosok, kiket nagy kú Varak,
 Vitézlő szép néppel:
 El-rendölt fereggel:
 Ekefitnek mint fejt az tagok;
 Istennek hatalma és erős nagy Karja:
 Tégyen erősekke, hol szivetek varja:
 Hogy pogány népeknek:
 Ti ellenségheteknek:
 Légyen előtterek romlása.
 Így tinétek szabad Király Városok:
 Nemes és Nemzeteres Főrendek Tanácsok:
 Az szép szabadságot
 Fényes igalságot
 Istentül adattatnij kívánom.
 Engedgye tárháztok bekelséghben légyen:
 Örökös jószágotok naponként terjedgyen:
 Az Christus Vallása:
 Igaz Tanítása:
 Szivetekben örömt gyujcson.
 Isten veletek is szerelmes magzatim:

Kiken

Kiken most zokognak rokonym s-barátim;
 Nevelkedéstekeket:
 Hoszu életteket:
 Az Vr kérem engedgye menybúl.
 Tégyen erősekke az jó szándékokban:
 Nevellyen az hűben s-tób ajándékokban:
 Hogy edgy más szerezetök:
 Híreteket féltök:
 Lehesseetek minden üdöben.
 Ezek után Menyben csöndesz halál által:
 Az Vrnak Angyali szolgálotttyok által:
 Tiktetek-is vigyen bé
 Az boldogh örömbé
 Kívánom azt tellyes szivembúl.

IV.

Chronodistichon continens An- num, Menssem & Diem mortis.

Vt PaCl6Vs FebrVV s 61s seX eXarsIt & Vnà;
 Magna WyttnyeDV regna beata sV61t.

FLebat magnanimis tellus Pharia orba Dynastis
 Plangebatq; suâ pectora moesta manu.
 Ardua Pyramidum redolebant culmina voces
 Atque Echûs passim flebile carmen erat;
 Nunc pro Niliacis funesto heu! omine terris
 Hungara certatim pectora plangit humus.
 Nobile stemma dolet, casum, fidiq; Clientes
 Pieridumque chelys nil nisi moesta sonat.

Bz

Ite,

Ite, rigate sinus jacet heu! Wyttnyedi^{us} Heros;
Parcite de reliquo stemmate surget honos;

Ita contestari voluit cordolium suum
ANDREAS SZÁNTÓ, Pnbl. Præ. Gram.

Fle Pietas, fle Relligio, fle docta juvenus,
Totus Musarum fle, geme, plange chorus.
Plangite Pieridum cultores pectora palmis,
Indue te nigris vestibus, alma Themis.
Nigrâ cinge Comas myrthô tristiquē eupressu
Phœbe, tuas justî causa doloris adest.
Nam pietatis apex & Relligionis asyllum
Occidit & clari fida columna chori.
Non habitura Virum, melior Sententia menti
Cui sedeat: tellus nec genitura parem.
Ergo flet pietas, flet Phœbus, fletque Minerva,
Relligio passis fletque gemitque comis.
Dant Musæ planctus, resonat plangoribus æther,
Parnassus lacrymis totus ubique madet.
Unicus ille fuit Mecœnas tempore nostro,
Quo vivo vigit Curia, Templâ, Scholæ.
Sumtibus ille suis multos promovit egentes,
Qui nunc in populum dogma salubre ferunt.
Occidit heu Patriæ columen memorabile nostræ,
Wyttniedyum periit summa columna domûs!
Ah, ah quàm tenui pendent mortalia nexu,
Ecce ruunt subito quæ valere diu!
Lugēt jam meritò pietas extorris & exul,
Amittit clarum nam pietate Virum.
Lugēt Nobilitas, quæ sæpè pependit ab ipso,
Prudenti quoties res eguere Viro.

O Pa-

O Patria! ô patriis contermina mœnia campis,
Et Pater, & fidus morte Patronus obit.
Vir Generose precor tua svaviter ossa quiescant,
Perpetuum Salve, perpetuumque Vale!

Affectu humili, tristissimo animo adgemuit
STEPHANUS SZÉP, Kösegién. Nob. Hung.

Lacrymæ doloris testes.

Sic libet, & fas est funestos condere lesus,
Melpomenesque juvat sollicitare chelyn.
Sic decet: Epperiæ jungunt lugubre Camœnæ
Metron, & in lacrymas, qui dolet, omnis abit.
Tristes addo Elegos, quod si titubare videntur,
Angor, & ægra magis concutit ansa, dolor.
Ille, per Hunniacas tamâ notissimus Vrbes,
Tutamen Patriæ, subsidiumque Scholæ.
Ille, cui mistus Gravitati Candor amorque,
Nescio, quando fides, quando parem inveniet.
Perpetuò recubans, urgetur lumina somno
Argus & heu! tanti Nominis ille jacet.
Omnia devitans, Lachesis vitare nequivit
Wyttniedy, ah! vitæ munere dignus obit.
Occubuit Stephanus, quando nascetur? ad astra
Ingenio volitans, jam super astra volat.
Inde Poli gaudent, sed deflet Patria casum;
Patria non casum; sed tua damna dole.

Apposuit inter dolores
JOHANNES VÖRÖS, Bazinién. Nob. Hung.

Ecquid purpureo Titan temone recurris?
Cur tam præcipiti volvitur axe rota?
Siste gradum, fortemque; stupens Pyroënta reflecte,
Debuc-

Debueras Vultus condere nube tuos.
En qui Pannonico radians fulgebat in Orbe,
Occidit, heu! nunquam Sol oriturus, obit,
Quive serenabat Virtutis luce tenebras,
Funerea condit nobile nocte caput.
Et jam Leucothœ funestos sumit amictus,
Ac tremulas inter Sol tegit ora faces,
Patria squalenti foedat sua pectora vultu,
Et queritur vitæ tristitia damna suæ.
Cui tam marmorei circum præcordia nervi,
Vt non in lacrymas tristitiæ actus eat?
Ite ergo lacrymæ, dolor imperat, ite fluenta,
Flere juvat, dulce est publica damna queri.

Affectus tristissimi causâ apposuit
JOHANNES SZVETICS,
Köszög. Nob. Hung.

Monoceros effirat marcet rosa.

Illène, qui levibus quondam velocior undis,
Threicisque Notis ocyor antè fuit;
Illène, Pannonicæ liber qui compita terræ
Tranabat, nullâ saucius arte Virum;
Vnum pro multis placidâ qui fronte gerebat
Robur, jam Lachesis falce repentè cadit?
Ille cadit, langvent alæ, rosa marcuit. Eheu!
Robore quis Pindum muniat atque Viros?
Ecquis odorifero Cives mulcebit odore?
Ac Themidis tanto pectore jura feret?
Pergite magnanimi legite hæc vestigia Nati,
In vobis nasci mortuus ille potest.

Ita gemebundus ob casum, meliora ominatur
STEPHANUS HOSZTÓTI,
Nob. Hung. Köszögien.

Occasu oritur.

Melpomene moestas quid cessas promere voces?
Cur non lugubres occinis ore modos?
Forsthan ignoras tanti monumenta doloris?
Dùm cadit Hunniaci gloria magna Soli:
Vir Pietate gravis, famâ super æthere notus,
Musarum fautor, dum fuit, ille fuit.
Qui cùm mortalis fuerit, sic vixit in Orbe,
Vt non mortalis post sua fata foret.
Iam cecidit, sævâ Libytinæ falce peremptus,
Quò casu pressum tollit ad astra caput.
Sprevit quippe metus, & inexorabile fatum;
Nam finem tantis scivit adesse malis,
Ergo crudeli superatus, morte triumphat,
Post mortem vitam dùm capit ille novam.
Occidit, hinc oriens oritur cœlestibus oris,
Et fato extinctus clarior igne micat.

*Ad contestandum animi dolori
hac adjicere voluit*
JOHANNES UNGER,
Semp. Nob. Hung.

In spe - rata sunt omnia.

Vita dolor certus, fragilis spes lubrica fortis,
Tempore quæ nullo gaudia clara vehit.
Monoceros Patriæ fuerat, quod dulce levamen
Cedit, & heu subito morte furente cadit.
Cedit ut ætherias veloci tendat ad auras
Remige, qui pennis fultus ad astra volat.
Sustulit hic lætus se, certa que gaudia stirpis
Sustulit, heu Patriæ corruit auxilium!

Lugeat

Lugeat hunc Orbis, meritò plangentque Camœnæ,
Rarus Meccenas qui stetit ante, ruit.

*Eundem dolorem exprimere
volens, adiecit.*

MICHAEL HERICZ,
Nob. Hung. Kőszögien.

Viderat infesto turbari Marte Dynaltas
Parca & Tisiphones agmina fraude rapi:
Viderat, &, jungam, dixit, mea tela furori,
Nec parcam tanto strenua Parca Viro.

O subitos casus! ó tristitiæ lamenta!

Non pietas, non hunc liberat alma fides?

Ictus lethiferi Wytiedy cuspide teli

Qui virtute stetit fultus ad ima ruit.

Flete pii fatum nam pulsa columna labéscit;

Nescio, quem caelum tanta ruina trahat.

In eodem dolore adicere voluit

GEORGIUS TÖRÖK;

Semp. Nob. Hung.

Eheu jam, Fautor, mundum decorate relinquis,
Tu fueras fidei murus & auxilium.
Eccur tam subitò ex hoc te mors sustulit Orbe?

Annon progenies Te gemit alme tua?

Flete Poli rosei Fautorem, flete Camœnæ!

Inque pias lacrymas angulus omnis eat.

Fac hujus Numen Virtus florescat in ævum,

Huncque, peto, turbis adnumerato tuis.

Simili dolore tactus conscripsit.

ADAMUS KESSZE ÖGHY.

Studiosus Poës.

